

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 sierpnia 2014 r.,

zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 lutego 2014 r.

1. oddała zażalenie,

2. adw. T. C. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy podwyższyć o stawkę podatku VAT.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 12 lutego 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną M. B. ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Pozwany organ rentowy przyznał skarżącej okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W postępowaniu sądowym nie uwzględniono odwołania i apelacji skarżącej o rentę z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy. W skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczono na 5.544 zł. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia odrzucającego skargę stwierdził, że spór o wysokość świadczenia nie jest sprawą o przyznanie prawa do renty lecz tylko sprawą o jej wysokość. Wskazał na utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego (sprawy o sygn. II UZ 8/08, II UZ 47/08, II UZ 22/09, III UZ 2/11, II UZ 31/10, II UZ 44/11, III UZP 3/12).

W zażaleniu ubezpieczona zarzuciła naruszenie: 1) art. 398⁴ § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że skarga kasacyjna byłaby dopuszczalna wówczas, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiłaby co najmniej 10.000 zł; 2) art. 19 § 1, 21, 22 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że sprawa dotyczy sporu o wysokość świadczenia; 3) art. 398² § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że sprawa o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego mającego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest sprawą o wysokość świadczenia. W uzasadnieniu (tożsamym dla zarzutów) jako kluczowe sformułowano pytanie czy sprawa o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jest sprawą o wysokość świadczenia, czy też jest sprawą o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Postawione pytanie ma już odpowiedź w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego część powołano w zaskarżonym postanowieniu. Zażalenie nie przedstawia argumentacji, która nakazywałaby odejść od reguły, że w sprawie, w której nie jest kwestionowane samo prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a tylko jej wysokość, dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Spór nie dotyczył prawa do renty i dlatego nie jest to sprawa, w której skarga kasacyjna byłaby dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). Oceny tej nie zmienia odwołanie się do powołanych w zażaleniu przepisów: 1) art. 398⁴ § 1

k.p.c., gdyż nie jest adekwatny do treści zarzutu; 2) art. 19 § 1, 21 i 22 k.p.c., gdyż dotyczą wartości przedmiotu zaskarżenia, a nie dopuszczalności skargi kasacyjnej. Natomiast uchwała składu powiększonego Sądu Najwyższego z 18 października 2012 r., III UZP 3/12, dotyczy ustalania wartości przedmiotu zaskarżenia a więc pośrednio dopuszczalności zaskarżenia, ale ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. W skardze kasacyjnej żalącej się wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych i dlatego skarga kasacyjna zasadnie została odrzucona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 2 ust. 2, § 12 ust. 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie czynności adwokackie.